

BEROEPSBELANGEN

Leerstoel in de tandheelkunde

Men meldt ons uit Amsterdam:

In de raadsvergadering van 21 November 1919 is om praeadvies in handen van B. en W. gesteld het voorstel van den heer Wijnkoop, luidende: De raad, van oordeel, dat het onderricht in de tandheelkunde ook aan de Amsterdamsche universiteit dient te worden gegeven, noodigt B. en W. uit zoo spoedig doenlijk met voorstellen te komen, om tot de oprichting van een leerstoel in de tandheelkunde aan de universiteit alhier te komen.

Bedoeld voorstel, ingediend tijdens de behandeling van het voorstel van B. en W. tot inrichting van een tandheelkundige polikliniek van den Geneeskundigen Dienst, werd door den voorsteller, kort weergegeven, aldus gemotiveerd: „Er zijn in ons land veel te weinig tandartsen; nog geen 400 op een bevolking van ongeveer 7 millioen. De Utrechtsche universiteit is niet in staat, op voldoende wijze in deze ontzaglijke behoefte aan tandartsen te voorzien en het is dus noodzakelijk, dat Amsterdam deze zaak ter hand neemt. Amsterdam is bovendien door zijn zooveel grootere bevolking, die een zooveel ruimere gelegenheid tot het opdoen van ervaring voor het tandheelkundig onderwijs biedt, een veel meer geschikte plaats voor het geven van dit onderwijs dan Utrecht.”

Evenals curatoren der universiteit, wier advies B. en W. overleggen, zijn zij het met deze beschouwing niet eens. Zelfs al moest worden toegegeven, dat de rijksuniversiteit te Utrecht niet op voldoende wijze in de behoefte aan tandartsen kan voorzien — of dit inderdaad zoo is, kunnen B. en W. op het oogenblik h. i. gerust buiten beschouwing laten — dan zou daaruit naar hun meening nog geenszins volgen, dat het op den weg van de gemeente Amsterdam zou liggen, in dit tekort aan gelegenheid tot opleiding van tandartsen te voorzien. Het zou h. i. ook niet raadzaam zijn, dit te doen; in de eerste plaats al, omdat de gemeente, door de opleiding tot tandarts tot zich te trekken, zout:

handelen in strijd met het streven om het onderwijs in bijzondere vakken slechts aan enkele universiteiten te doen geven en daar dan ook zoo goed mogelijk te outilleeren, en in de tweede plaats, omdat zij, terwijl bezuiniging dringend geboden is, geheel onverplicht belangrijke sommen zou moeten uitgeven om dit onderwijs wat betreft gebouwen, instrumentarium en leerkrachten behoorlijk te verzorgen.

Het is trouwens de vraag, aldus B. en W., of door het geven van de gelegenheid tot opleiding in Amsterdam, het totaal aantal a.s. tandartsen wel belangrijk zou toenemen. De mogelijkheid is even groot, dat velen, die thans naar Utrecht gaan, voortaan de opleiding in Amsterdam zouden volgen en dat de geheele verbetering dus vrijwel alleen neerkwam op een verdubbeling van uitgaven. Ook bezien uitsluitend van Amsterdamsch standpunt lijkt aan B. en W. de vestiging van een leerstoel voor de tandheelkunde aan de gemeentelijke universiteit niet noodig, want Utrecht ligt dicht genoeg bij, om het bezwaar van het studeeren in een andere plaats niet overwegend te achten en de rijksuniversiteit te Utrecht is volkomen in staat, alles wat opleiding en practische vorming betreft op zich te nemen.

Op grond van het vorenstaande geven B. en W., in overeenstemming met het advies der commissie van bijstand in het beheer der zaken van onderwijs, den raad in overweging, het bovenbedoelde voorstel niet aan te nemen.
